

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/370/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7917203680
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7917203680.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a členov senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Táne Veščičikovej v spore žalobcu: T. T., V.. XX. XX. XXXX, P. L. B., P. XXXX/X, zastúpeného JUDr. Miroslavom Berešom, advokátom so sídlom v Trebišove, Kukučínova 184/1, proti žalovanej Slovenská republika, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o zaplatenie 2.096 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trebišov zo dňa 29. 06. 2018 č.k. 12C/8/2017- 60 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom uložil žalovanej povinnosť uhradiť žalobcovi, na účet právneho zástupcu žalobcu sumu 2.096 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 01. 04. 2015 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovanej uložil povinnosť uhradiť žalobcovi trovy konania v celom rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia 2.096,00 eur s prísl. titulom náhrady škody za nezákonné rozhodnutie v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“).

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci v zmysle § 3 ods. 1 písm. a, § 4 ods. 1 písm. b/, f/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2, § 18 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z.z. uzavrel, že nárok žalobcu je opodstatnený, čo do uplatnenej sumy, preto žalobe v celom rozsahu vyhovel.

4. Po skutkovej stránke zistil, že rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4Tv/3/2013 zo dňa 15. 10. 2013 bol žalobca oslobodený podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku spod obžaloby Okresného prokurátora Prešov sp. zn. 1Pv 800/2012 zo dňa 07. 06. 2013 pre zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Uznesením odvolacieho Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23ToV 1/2014 zo dňa 03. 03. 2014 bolo podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté ako nedôvodné odvolanie prokurátora zo dňa 15. 10. 2013, odôvodnené dňa 20. 12. 2013 voči tomuto rozsudku. Oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť dňom 03. 03. 2014. Trestné stíhanie bolo začaté proti žalobcovi uznesením vyšetrovateľa OR PZ Trebišov dňa 10. 10. 2012 pod sp. zn. ČVS: ORP-576/OEK-TV-2012. Ďalším jeho rozhodnutím z 13. 12. 2012 bolo vznesené obvinenie za zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm.

a/ Trestného zákona. Sťažnosť žalobcu voči obvineniu zamietla Okresná prokuratúra Prešov uznesením sp. zn. 1 Pv 800/2012 zo dňa 04. 02. 2013 s tým, že nie je dôvodná. Vyšetrovateľ dňa 10. 04. 2013 ukončil vyšetrovanie s návrhom na obžalobu. Prokurátor Okresnej prokuratúry v Prešove podal dňa 07. 06. 2013 pre uvedený zločin obžalobu.

5. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa podľa názoru súdu prvej inštancie posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Mcdo 15/2019, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 57/2010). V danom prípade, pokiaľ došlo k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby rozsudkom súdu v plnom rozsahu, nakoľko nebolo dokázané, že sa skutok stal, pre ktorý bol žalobca ako obžalovaný stíhaný, je potrebné podľa názoru súdu prvej inštancie považovať všetky rozhodnutia, ktoré predchádzali vydaniu oslobodzujúceho rozsudku za nezákonné bez toho, aby došlo k zrušeniu uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Pri výklade pojmu nezákonného rozhodnutia v zmysle podmienok uvedených v § 3 ods. 1 písm. a/, § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. existuje rozsiahla rozhodovacia činnosť súdov, ktorá sa zaoberala skúmaním zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 53/93, 1Cz 41/90 a ďalšie). Rozhodujúcim meradlom podľa názoru súdu prvej inštancie pre skúmanie opodstatnenosti zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Za nedôvodnú preto považoval súd prvej inštancie argumentáciu žalovanej v tvrdení, že pokiaľ nedošlo k zrušeniu právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia, nie je splnená podmienka danosti nezákonného rozhodnutia v zmysle § 5 a násl. zák. č. 514/2003 Z.z.

6. Súd prvej inštancie uzavrel, že v súvislosti s obhajobou žalobcu v trestnom konaní mu vznikla škoda spočívajúca v zaplatených trovách obhajoby ním zvoleného advokáta vo výške 1.792,00 eur a v náhradách cestovného vo výške 304 eur, pričom jeho žiadosti o predbežné prerokovanie náhrady škody u žalovanej nebolo vyhovené. V súvislosti s nárokom žalobcu na náhradu škody súd prvej inštancie posúdil jednotlivé úkony poskytnutej právnej služby v spojitosti s trestným konaním pod sp. zn. 4Tv/3/2013 a dospel k záveru, že úkony právnej služby špecifikované vo vyúčtovaní dňa 10. 04. 2014 sú dôvodné vo výške 1.792 eur. Pri svojich úvahách o opodstatnenosti nároku na náhradu škody vychádzal z ust. § 12 ods. 3 písm. c/, § 14 ods. 1 písm. a/, b/, d/ a § 14 ods. 2 písm. e/, § 15, § 18 a § 20c vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v čase poskytovania jednotlivých úkonov právnej služby. tieto úkony vynaložené v celkovej výške 1.792 eur považoval za účelné a dôvodné a uzavrel, že za takto spôsobenú škodu teda zodpovedá štát, ktorý sa svojej zodpovednosti nemôže zbaviť.

7. Za neopodstatnené považoval námietky žalovanej, ktorá tvrdila, že žalobca neoprávnene uplatňuje náhradu za trovy obhajoby za úkon obhajcu, ktorým bola jeho účasť pri výsluchu svedkyne A.Č. dňa 06. 03. 2013. V zápisnici o výsluchu tejto svedkyne je zaznamenané že obhajca pri výsluchu kládol otázky svedkyňi a táto na otázky odpovedala. Skutočnosť, že vyšetrovateľ opomenul vyhotovenú zápisnicu dať obhajcovi podpísať, nie je dôkazom, že sa obhajca výsluchu nezúčastnil.

8. Pokiaľ žalovaná navrhla zohľadniť aj mieru zavinenia žalobcu a iné faktory ovplyvňujúce postup orgánov prípravného trestného konania, súd prvej inštancie poukázal na unesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. 04. 2018, sp. zn. 3Cdo/181/2017, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie žalovaného vo veci vedenej pred Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 9Co/114/2017 a tiež rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 07. 07. 2017 sp. zn. ÚS 320/2016. Podľa názorov vyslovených v týchto rozhodnutiach pre posúdenie zodpovednosti žalovanej za škodu pri oslobodzujúcom rozsudku na dôvod oslobodenia nemožno prihliadať. Zodpovednosť je daná bez ohľadu na dôvod oslobodenia a bez ohľadu na akékoľvek iné faktory, pre ktoré bola osoba oslobodená.

9. Námietku Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky ako orgánu štátu o nedostatku jeho kompetencie konať za štát v danej veci, súd prvej inštancie považoval za neopodstatnenú vzhľadom na rozhodovacia prax súdov, ktorá dospela k jednotnému záveru, že orgánom oprávneným konať za štát pri nárokoch uplatnených v zmysle § 4 ods. 1 písm. b/ a písm. f/ zák. č. 514/2003 Z.z. účinného po 01. 01. 2013 je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

10. Na základe týchto úvah zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 2.096,00 eur s príslušným úrokom z omeškania, ktorý vyvodil z ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nar. vlády č. 87/1995 Zb. Počiatok omeškania stanovil odo dňa nasledujúceho po uplatnení nároku žalobcu u žalovanej, t.j. od uplynutia lehoty žalovanej na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody.

11. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. a neúspešnú žalovanú zaviazal nahradiť trovy úspešnému žalobcovi v celom rozsahu.

12. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalovaná z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. a odvolaciu súdu navrhla, aby rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne alebo rozsudok zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania poukázala na tú skutočnosť, že žalobca v priebehu konania nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, na základe ktorého by mu prináležal nárok na náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. Poukázala na tú skutočnosť, že žalobca až v konaní pred súdom zmenil výpoveď, čím rozšíril svoju obranu o skutočnosť, že medzi ním a rodičmi nejde o spoločnú domácnosť, ale o bývanie v byte rodičov. Oslobodzujúci rozsudok vychádzal z nových skutočností prednesených žalobcom až v konaní pred súdom. Pokiaľ súd prvej inštancie označil všetky rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, ktoré predchádzali vydaniu oslobodzujúceho rozsudku za nezákonné, s týmto názorom žalovaná nesúhlasí. V tej súvislosti poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu SR II.ÚS 163/2013-50 zo dňa 13. 11. 2013, v ktorom sa uvádza, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť zo spáchania trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Tiež poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 07. 2007 sp. zn. 3Cdo 201/2007, ktorý dospel k záveru, že orgány činné v trestnom konaní zákonným konaním v rámci trestného konania nemôžu neoprávnené zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby a fyzickej osobe následne ani nemôže vzniknúť nárok na náhradu škody a nemajetkovú ujmu, keďže nedošlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnosti. Podľa názoru žalovanej nie je možné automaticky každé uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nevýústilo v právoplatný oslobodzujúci rozsudok pokladať za nezákonné rozhodnutie. Tento je názor je podporený aj nálezom Ústavného súdu SR II.ÚS 163/2013. Tiež poukázala na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva. Je zrejmé, že zámer zákonodarcu po prijatí zák. č. 514/2003 Z.z. nebol taký, aby sa extenzívnym výkladom automaticky odškodňovali osoby v prípadoch, keď štát legitímne viedol trestné stíhanie a k jeho zastaveniu, či oslobodeniu spod obžaloby došlo bez toho, aby niektorý orgán činný v trestnom konaní pochybil.

13. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny. Uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktoré považuje za správne. Oslobodzujúcim rozsudkom sa preukázalo, že skutok, za ktorý bol stíhaný od počiatku nespáchal a že trestné stíhanie voči nemu nemalo byť ani začaté.

14. Žalovaná v reakcii na vyjadrenie žalobcu uviedla, že žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa nevyjadril v predchádzajúcom konaní. Zotrvala na dôvodoch odvolania.

15. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) v rozsahu danom v ust. § 379 a § 380 C.s.p., z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je opodstatnené.

16. Rozsudok je vo výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 C.s.p., potvrdil.

17. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 19. 06. 2019 o 10.05 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202/ II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 13. 06. 2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

18. Žalovaná namieta odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p., teda že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. Odvolací súd dospel k záveru, že namietaný odvolací dôvod nie je naplnený. Súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver.

20. Správne, podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

21. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky argumenty uvádzané žalovanou v odvolaní. Žalovaná pritom uvádza skutočnosti, ktoré už boli uvedené pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa tento náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci, preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

22. Podstata odvolacej argumentácie žalovanej spočíva v spochybnení základu nároku žalobcu na náhradu škody z dôvodu, že v danom prípade nebol splnený predpoklad vydania nezákonného rozhodnutia, ktoré by bolo pre nezákonnosť následne zrušené alebo zmenené príslušným orgánom.

23. Podľa § 6 veta prvá zák. č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

24. Podľa § 18 ods. 1 vyššie cit. zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody, alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

25. V zmysle ustálenej judikatúry, na ktorú správne poukázal aj súd prvej inštancie nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Súdna judikatúra dôvodí, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela judikatúra k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 18.10.2010 sp. zn. 4MCdo 15/2009 a iné rozhodnutia spomínané aj v napadnutom rozsudku).

26. Z vyššie uvedeného vyplýva zásadný záver, že oslobodenie spod obžaloby má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o zastavení trestného stíhania z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie, nestal, ktorá skutočnosť má v zmysle § 6 ods. 1 cit. zákona rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Opačný výklad by nezodpovedal zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu obsiahnutej v zák. č. 514/2003 Z.z. Tá totiž sleduje, aby každá zákonom predpokladaná majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti fyzickej osobe, bola odčinená. Zo systematického a logického výkladu ust. § 6 ods. 1 a tiež § 7 a § 8 cit. zákona vyplýva, že zastavenie trestného stíhania a oslobodenie spod obžaloby majú zo zákona rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť, ktoré závery sú podporené aj ustálenou judikatúrou, na ktorú správne poukázal aj súd prvej inštancie. Je tomu tak preto, že predpoklad spáchania trestného činu vyslovený v uznesení o vznesení obvinenia nebol potvrdený.

27. V nadväznosti na to platí, že ten, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov v zmysle § 1 až § 6 zák. č. 514/2003 Z.z. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia a zamietnutí sťažnosti proti nemu prokurátorom. Uvedené právo nemá len ten, kto si obvinenie zavinil sám a ten, kto bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin zodpovedný, alebo že mu bola udelená milosť, alebo že trestný čin bol

amnestovaný (§ 8 ods. 6 cit. zák.). O taký prípad však v danej veci nejde. V tej súvislosti nemôžu obstať ani odvolacie námietky žalovanej, ktorá tvrdí, že žalobca v priebehu trestného konania zmenil svoju výpoveď. Ako vyplynulo z odôvodnenia rozsudku v trestnej veci, obžalovaný síce menil svoju obranu, avšak dôvodom jeho oslobodenia spod obžaloby bolo, že tvrdenia prokurátora uvedené v obžalobe, a ktoré sú podstatou skutku kladenému žalobcovi za vinu, neboli žiadnym dôkazom preukázané.

28. Nakoľko došlo k splneniu všetkých podmienok daného zodpovednostného vzťahu, t.j. ku zrušeniu nezákonného rozhodnutia, škode a príčinnej súvislosti, správne súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná zodpovedá za škodu vzniknutú žalobcovi.

29. K odvolacej argumentácii žalovanej, ktorá poukazovala na nález Ústavného súdu SR II.ÚS 163/2013 odvolací súd dodáva, že tento je záväzný len vo vzťahu ku konkrétnej veci, pričom podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na osobitné okolnosti konkrétneho prípadu možno považovať judikovanie právneho názoru vyplývajúceho z uvedeného nálezu ústavného súdu za ojedinelé vybočenie z prevažujúcej ustálenej judikatúry.

30. Pokiaľ ide o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/201/2007, toto sa týka nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv, ktorý je založený na iných skutkových a právnych dôvodoch.

31. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok, vrátane výroku o trovách podľa § 387 ods. 1 C.s.p. konania ako vecne správny.

32. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu súd priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalovanej.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).